

Николай Лилиев

Те не говорят, моите очи...

Те не говорят, моите очи,
два извора, пресекнали навеки,
те не говорят, моите очи.

Те не изплитат ленти от лъчи,
към вечността забравени пътеки,
те не изплитат ленти от лъчи.

Изгубени сред мрака на скръбта,
следят те плахия полет на птици,
залутани сред мрака на нощта.

Пред тях се слагат траурни венци,
те виждат безотрадни колесници
и безнадеждно скъпи мъртъвци.

КРАЙ

© 1918 Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7717>]